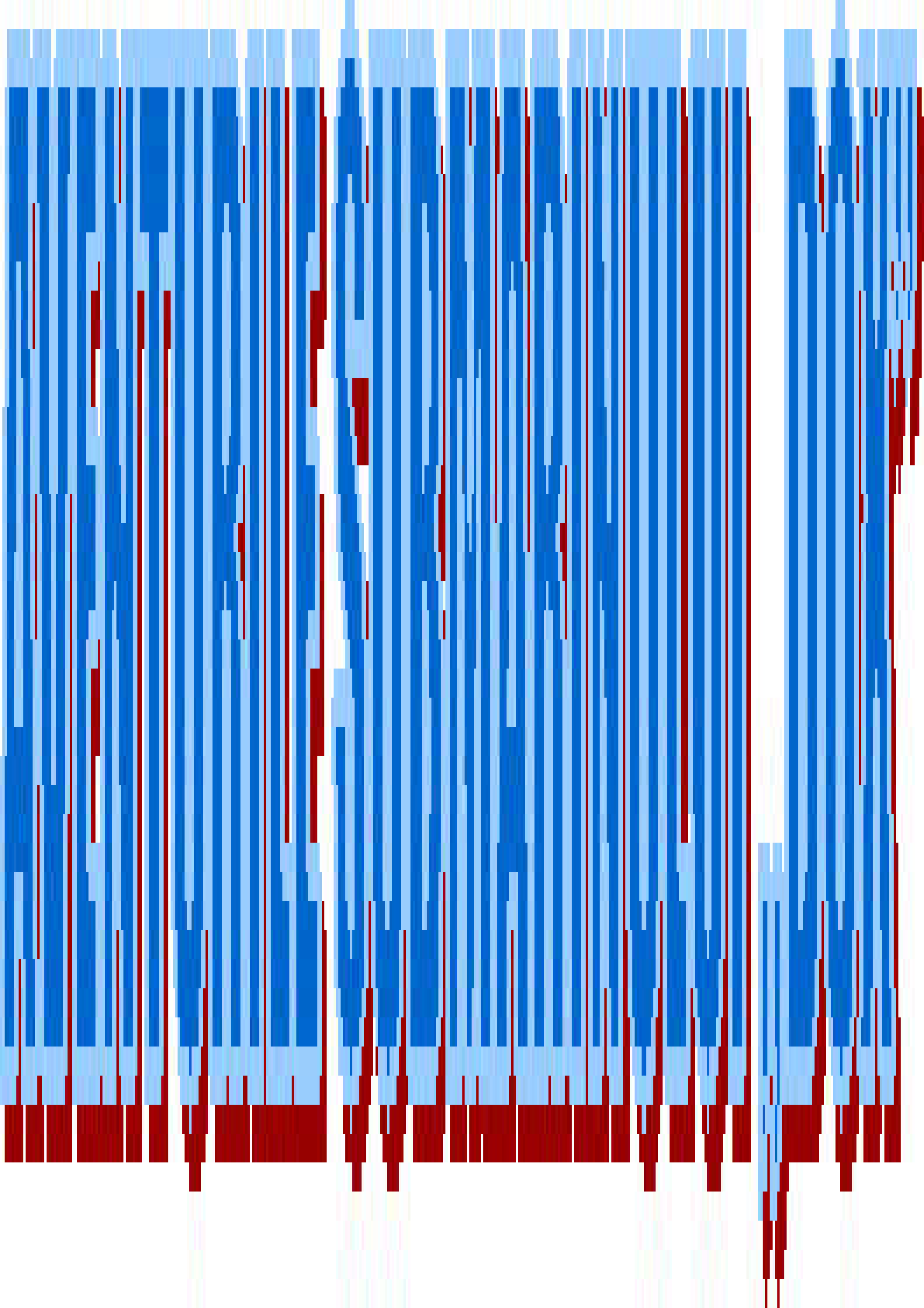

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 74.

CORABIA MORŢII.

Traducere de L. HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O DESCOPERIRE ÎNFIORĂTOARE.

MINUNATUL SUBMARIN al căpitanului Farrow plutea liniştit prin marea Coraliilor. Cerul înstelat se-ntindea luminos deasupra apei pe care nici o boare de vânt n-o turbura.

Petre Uriaşul, care stătea la cârmă, îşi ridica adesea privirea, cu admiraţie, spre bolta albastră şi rămânea dus pe gânduri.

— Ei, Petre, visezi? strigă deodată George lângă el.

Uriaşul tresări, speriat:

— Ah, bună-dimineaţa, domnule George, e drept că în curând se va lumina de ziuă, dar chiar atât de devreme nu te-am aşteptat aici. Ai fi dormit rău poate?

Tânărul vru să răspundă, în aceeaşi clipă însă se ivi în faţa lor o umbră întunecata. Petre abia avu vreme să mai smucească repede cârma, altminteri s-ar fi ciocnit cu rabla aceea de culoare închisă, care se ivise atât de neaşteptat înaintea lor.

— Ce Dumnezeu, vasul ăla nu şi-a aprins luminile, Petre! zise George, mirat, după ce-i trecu niţel spaima.

— Nici noi, domnule George – răspunse uriaşul, zâmbind – te pomeneşti ca şi ăia or fi având motive să n-o facă. Dar vad ca vasul nu înaintează de loc. Ia să dau o raita în jurul lui, desigur ca e un pirat care sta la panda pe aici.

George duse la ochi ocheanul de noapte şi cerceta cu băgare de seama puntea vasului misterios. Era un vas cu pânze cu trei catarge. Dar toate pânzele erau strânse şi pe punte nu era ţipenie de om. Petre ocoli de doua ori vasul cu submarinul, dar nimeni nu se arata la bord.

— Nu pricep ce să fie asta, Petre! – zise tânărul – mă duc să-l trezesc pe tata şi pe Rindow; mie nu prea mi se pare să fie lucru curat la mijloc.

— Domnule George, mai bine să ne cărăbănim de aici – răspunse Uriaşul. Te pomeneşti ca avem în faţa noastră pe „Olandezul Zburător”.

George rase, apoi zise:

— Opreşte vasul la oarecare depărtare, Petre, eu mă duc să-l aduc pe tata. În curând se face lumina şi atunci vom vedea ce e cu vasul ală.

Fără să mai aştepte un răspuns coborî înlăuntru vasului, în vreme ce Petre se îndepărta puţin de vasul cu pricina. Era superstiţios ca toţi marinarii şi bănuia ca e vorba de vreo corabie-fantomă, aşa ca mai curând l-ar fi tras inima să plece de lângă el.

Dar iată că apăru pe punte şi căpitanul Farrow cu fiul sau, urmat de Rindow şi doctorul Bertram.

Primul ofiţer lua în primire cârmă şi se apropie de vasul cu pânze; striga apoi într-acolo, dar nu primi nici un răspuns. Se părea ca nici o fiinţă vie nu se mai afla la bord.

— Ciudată afacere, domnule căpitan! zise el în cele din urma. Trebuie să mergem pe bord şi să vedem cum stau lucrurile. A, slava Domnului ca se luminează de ziua! Asta ne va uşura munca.

În lumina cenuşie a zorilor, puturăm vedea mai lămurit vasul cu pânze. Era o rablă neagră, care avea la pupă numele: „Helena”. Toate pânzele erau strânse şi din câte putură observa camarazii, ordine desăvârşită domnea pe bordul corăbiei.

— Trebuie să cercetăm vasul, zise căpitanul, după câteva clipe de gândire. Dar să fim cu băgare de seamă, căci se poate să fie vreo cursă.

— Nu prea cred asta, domnule căpitan – răspunse Rindow. Mai curând aş zice că echipajul a părăsit vasul dintr-un motiv oarecare, poate că s-a revoltat, sau o fi izbucnit vreo molimă. Iau cu mine câţiva marinari şi mă duc pe bord ca să cercetez.

— Bine faci, dragă Rindow, eu voi rămâne la cârmă şi în caz de primejdie voi lua hotărârile trebuincioase.

— Tată, mă duc şi eu cu Petre pe bordul vasului, zise George căpitanului, care încuviinţă fără multă vorbă.

Rindow alese cinci marinari, care se înarmară imediat. Farrow se apropia încetişor cu „Dox”-ul de corabia cu pânze şi Rindow sari cel dintâi pe punte. Peste câteva clipe fură acolo atât marinarii cât şi George şi toţi priviră cu mirare în jurul lor. Nimeni nu se afla pe punte şi nici la cârmă care era legata.

Primul ofiţer străbătu coverta urmat de George şi Petre. Deodată se opriră ca împietriţi şi rămaseră cu privirea pironita la doi bărbaţi, care, numai cu ghetele în picioare zăceau morţi la picioarele catargului cel mare. Păreau să fi murit de curând.

Petre cerceta cu băgare de seama cele doua cadavre şi când sfârşi, zise:

— Amândoi au fost omorâţi cu lovituri; au la ceafă câte o rana deschisa.

— Atunci cu siguranţă ca ucigaşii mai sunt la bord, zise George, căci nu lipseşte nici o barca de salvare, după cum vad.

— Să mergem înlăuntrul vasului, poate ca descoperim acolo ce s-a întâmplat, zise Rindow.

Înainte însă ca să coboare scăriţa ce ducea jos, se apropia de parapet şi spuse în câteva cuvinte căpitanului Farrow de grozava descoperire pe care o făcuseră. Îl rugă să-i mai trimită cinci marinari, care să vegheze pe punte în vreme ce el cu ceilalţi vor fi înăuntru.

George şi Petre îşi mai rotiră privirile pe punte, se îndreptară apoi spre partea dinainte şi ajunseră la magazia

vasului. Se dădură îngroziţi înapoi când zăriră pe podeaua acesteia cinci cadavre care aveau şi ele aceleaşi răni ca şi ceilalţi. Chemară repede pe Rindow şi marinari şi examinară leşurile mai de aproape. Printre morţi erau şi trei negri.

Mai găsiră şi în alta parte un cadavru, care prezenta şi el semne de crima.

— Nu mai pricep nimic – zise în cele din urma Rindow. Face impresia ca vasul acesta a fost atacat, dar rănile par să fi fost făcute de oamenii unui trib sălbatec, ceea ce nu exista pe aici pe aproape. Daca vasul ar fi căzut în mana unor piraţi, atunci l-ar fi jefuit şi poate l-ar fi scufundat.

— Poate mai descoperim altele sub punte – zise George – hai să coborâm! Am impresia că vom găsi lămuriri colo, jos.

Rindow încuviinţă şi păşi îndată spre scara ce ducea în lăuntrul vasului. O linişte înfiorătoare îi întâmpină. Se opriră încordându-şi auzul, apoi primul ofiţer străbătu gangul îngust şi deschise o uşiţă pe dreapta. Toţi îşi luaseră lămpile de buzunar cu care luminară mica încăpere din faţa lor.

Aceasta era cabina căpitanului. Pe pat zăcea un om într-o baltă de sânge şi Petre, care-l examină la repezeală, exclamă:

— Omul trăieşte încă, aduceţi repede apă, poate să ne mai spuie ceva înainte de a-şi da sufletul. E şi el grav rănit.

Rindow dădu o poruncă unui marinar, care alergă în sus pe scară să-l cheme pe doctorul Bertram. După câteva minute, acesta fu la faţa locului şi-l examină pe rănit.

— Trebuie să-l ducem pe bordul submarinului nostru – zise medicul, în cele din urmă – poate mai izbutesc să-l salvez, deşi rana e foarte gravă.

Cu ajutorul a doi marinari omul tu transportat sus, în vreme ce Rindow şi George începură să cerceteze cabina. Găsiră registrele de bord, din care primul ofiţer stabili că e vorba de un vas american, care făcea negoţ de schimb prin ţinuturile acestea. Cercetând mai departe în cală, ei mai constatară că vasul nu se afla încă pe drumul de înapoiere şi după toate aparenţele vroia să mai viziteze diferite insulele ţinutului. Căpitanul se numea Tommy Watson, din San Francisco.

Cercetarea celorlalte încăperi nu dădu nici un rezultat. Nu descoperiră nici o urmă de ucigaşi şi în cele din urmă

se înapoiară pe punte, ca a discute chestiunea cu căpitanul Farrow.

— Nu trebuie să luăm nimic cu noi, zise acesta, când George îi propuse să puie la adăpost cel puţin obiectele de preţ.

Dădu ordin telegrafistului să transmită o radiogramă guvernului australian, ca să ia în primire vasul şi să facă cercetările cuvenite.

— Nu era nevoie să dăm radiograma, zise deodată Rindow şi arătă spre o trâmbă de fum care se ivise la orizont, spre sud. Pare să fie un distrugător, care vine încoace. Dacă nu, îi putem da de veste.

Toţi îşi îndreptară privirile spre vasul care se apropia cu repeziciune. Venea de-a dreptul spre corabia cu pânze şi Farrow se văzu silit să se pregătească de afundare. Mai scrise repede un raport scurt, în care spunea că întâlnise în drumul său corabia cu pânze şi prinse „scrisoarea" de catargul cel mare, pe urmă toţi marinarii se înapoiară pe bordul submarinului, care după câteva minute şi dispăru sub apă. În raportul său căpitanul Farrow trecuse sub tăcere înadins faptul descoperirii rănitului.

Din depărtare observă prin periscop distrugătorul, care dădu şi el un apoi se opri lângă el şi câţiva marinari urcară pe punte.

Căpitanul Farrow trase periscopul înlăuntru şi porni spre strâmtoarea Torres. După aceea, însoţit de George de George, se duse la cabina – infirmerie unde doctorul Bertram se mai îndeletnicea cu examinarea rănitului. Aşteptă în tăcere rezultatul, când medicul sfârşi în cele din urma zise către căpitan:

— Cred ca îl voi salva. Nu s-a trezit încă din leşin, dar a gemut adesea pe când îl spălam rana. Am găsit în haina lui un carneţel, din care poate izbuteşti să afli ceva.

— Când crezi că se va trezi, doctore? întreba Farrow.

— Eu rămân lângă el şi îl voi ţine sub observaţie. De îndată ce-şi va veni în simţiri, te voi chema, în vremea asta ai putea cerceta carneţelul.

Căpitanul se-ntoarse în cabina sa, însoţit de George şi amândoi începură să răsfoiască micul carnet. Era un fel de jurnal. Rănitul se numea Jack Watson şi era fratele căpitanului Tommy Watson, pe care-l însoţea mereu în călătoriile sale. Acum se aflau în drum spre Noua Guinee şi naufragiaseră în golful Papua.

— Ciudat – zise George – Jack Watson scrie aici ca încă de acum doua zile ar fi ajuns în golful Papua, pe câtă vreme noi am găsit vasul în Marea Coralilor.

— Tot ce se poate, George – răspunse căpitanul – presupun ca vasul a fost atacat în golful acesta, poate chiar de sălbaticii cu care cei doi fraţi vroiau să facă negoţ. Voi da îndată comanda lui Rindow să nu mai pornească spre strâmtoarea Torres, ci spre golful Papua. Poate ca Tommy a fost luat prizonier şi se mai afla în mâinile sălbaticilor.

Mai cercetară odată carneţelul şi căpitanul Farrow stabili ca „Helene" ancorase în apropierea munţilor „Owen Stanley" şi ca a fost atacată acolo, probabil, de sălbateci. Vasul cu care n-aveau ce face, pornise probabil singur în larg şi astfel ajunsese în marea Coraliilor.

— Dar bine, tată, atunci sălbatecii ar fi jefuit vaporul, zise George. Mai erau doar destule mărfuri în magazie.

— Poate c-au luat numai o parte, George, răspunse căpitanul. Şi mie îmi dă de bănuit faptul că „Helene" a ancorat în apropierea munţii lor. Acolo doar nu există sălbateci. Trebuie să-l întreb pe doctorul Bertram, care cunoaşte mai bine popoarele astea. Ei, ce s-a întâmplat, Petre? se adresă el Uriaşului, care tocmai intrase în cabină.

— Rănitul s-a trezit şi e limpede la minte. Domnul doctor vă roagă să poftiţi îndată la el.

Căpitanul şi George ieşiră din cabină şi se îndreptară spre „infirmerie". Când intrară, Bertram arătă cu mâna spre rănit. Tatăl şi fiul se apropiară de pat şi salutară pe bolnav.

— Te simţi mai bine, domnule Watson? îl întrebă Farrow. Te-am găsit într-o situaţie proastă de tot.

— Mă cunoaşteţi, domnule? întrebă rănitul.

— Dar spuneţi-mi mai întâi, vă rog, unde se află fratele meu Tommy, care a fost cu mine când sălbatecii ne-au atacat pe neaşteptate. Pe mine m-au lovit la cap şi am izbutit ca să mă salvez în cabină, unde m-am prăbuşit.

— Fratele d-tale pare să nu fie rănit, domnule Watson. Am citit „jurnalul" d-tale şi am aflat astfel cum te cheamă. Numele meu e Farrow.

— Căpitanul Farrow, care e căutat de lumea? întrebă Watson, aproape vesel.

— Da. Te afli acum pe submarinul meu şi eşti în mâini bune. Povesteşte-ne repede unde ai fost atacat şi unde l-am putea găsi pe fratele d-tale, dacă a căzut într-adevăr în

puterea sălbatecilor. Probabil că în curând te vor cuprinde frigurile, aşa că e mai bine dacă ştim totul dinainte.

— Ca de obicei, ne-am îndreptat spre golful Papua, domnule căpitan; fratele meu pleca odată pe an într-acolo, ca să facă negoţ cu sălbatecii. Eu îl însoţeam întotdeauna şi câştigam foarte bine cu mărfurile de schimb. Acum două zile ne aflam aproape de munţii Owen Stanley şi aveam de gând să pătrundem mai adânc în golf a doua zi dimineaţa. În cursul nopţii, însă, se iviră deodată pe bord sălbatecii în număr mare şi, înainte de a ne putea apăra, furăm culcaţi la pământ. Am mai putut vedea trei făpturi aruncându-se asupra fratelui meu, dar n-am mai izbutit să-i vin în ajutor, de oarece eu însumi am căpătat o loviturii în ceafă. M-am rostogolit pe scară vrând să-mi iau armele din cabină, m-am prăbuşit însă în nesimţire pe patul meu. Probabil ci sălbatecii au jefuit tot vaporul.

— Nu, domnule Watson. Ne-am mirat noi de asta. Ştii poate din ce trib erau sălbatecii?

— Din nenorocire nu ştiu, domnule căpitan. Îl puteţi salva pe fratele meu?

— Cred că da, domnule Watson, daca nu-i s-a întâmplat nimic încă. Păcat că n-ai recunoscut tribul.

— Mi s-a părut că am văzut un alb printre aceşti sălbateci, domnule Farrow, dar n-aş putea afirma cu siguranţă. Daca vasul n-a fost jefuit, probabil ca sălbaticii au fost alungaţi de ceva şi vaporul a fost împins de vânt în Marea Coralilor. Unde va aflaţi acum, domnule căpitan?

— Tocmai intrăm în Golful Papua, domnule Watson, răspunse Farrow. Încearcă să dormi ca să nu simţi atât de mult frigurile. Poate ca atunci când te vei trezi ţi-l voi putea prezenta pe fratele d-tale.

Rănitul mulţumi recunoscător, apoi închise ochii, obosit. Farrow şi George părăsiră încet cabina-infirmerie şi se înapoiară în aceea a căpitanului. Curând se ivi şi doctorul Bertram care-l lăsase pe bolnav în grija unui marinar.

— Tot nu ştim unde l-am putea găsi pe Tommy Watson acela, zise doctorul. Desigur ca sălbaticii locuiesc departe în interiorul insulei şi vin la ţărm numai în epoci anumite, când aşteaptă un vapor. Ce-ai de gând să întreprinzi acum, domnule căpitan?

— În primul rând, spune-ne doctore daca şi în munţii Noii-Guinee trăiesc sălbaticii sau daca aceştia nu prefera mai curând pădurile seculare. Vasul a fost atacat în apropiere de munţii Owen Stanley, probabil sub

conducerea unui alb, căci nu-mi vine să cred ca sălbaticii aceştia au fost în stare să puie singuri la cale un astfel de plan.

— Locuitorii Noii-Guinee formează un popor împărţit în triburi mici de tot care fac parte din rasa Melanezienilor. N-am auzit pana acum ca ar fi locuind în munţi, dar sunt încredinţat ca au fost aduşi încoace, ca să încerce atacul asupra vaporului. Probabil ca avem de-a face cu un trib care a înaintat pana la coasta şi e sub conducerea unui alb, ceea ce se întâmpla ades pe aici.

— Atunci socotiţi c-ar fi mai bine să nu ancorăm lângă munte, ci să înaintam de-a dreptul în golf? întreba Farrow.

— Acesta ar fi cel mai nimerit lucru, căpitane. S-a făcut! Mă voi pune îndată în legătura cu Rindow. E mai bine să mergem sub apă, căci astfel nu se vor ascunde sălbatecii de noi.

II.
ÎN CERCETARE.

DE TREI CEASURI submarinul mergea sub apă de-a lungul coastei golfului Papua. Rindow şi Farrow făceau cu schimbul la periscop şi observau ţărmul. Până acum văzuseră numai munţi înalţi ai lanţului Owen Stanley, dar când zarea ivindu-se deodată pădurea seculara în faţa lor, Rindow micşoră şi mai mult viteza.

Încă un ceas se mai scurse. Fără să se observe nimic deosebit. Pe după o mica limbă de pământ ţâşni deodată o pirogă[1] în care se aflau doi sălbateci. Deoarece „Dox”-ul mergea sub apă, ei nu-l putură zări şi nici periscopul înălţat nu-l observară îndată. Păreau să fie foarte grăbiţi şi vâsleau spre alta limbă de pământ la vreo sută de metri mai la nord.

Când ajunseră la ţărm, debarcară şi traseră piroga pe uscat. După câteva clipe se făcură nevăzuţi cu ea. Căpitanul Farrow ocoli limba de pământ dar nu descoperi nimic.

— Nu putem ieşi la suprafaţă, zise căpitanul lui Rindow. Va trebui probabil să aşteptăm până se va întuneca, pentru ca să ne furişăm atunci. E drept că nu ştiu încă dacă sunt aceiaşi sălbateci care au atacat vasul cu pânze, dar bănuiesc că ei sunt.

— Atunci Tommy Watson trebuie să fie şi el pe aproape, domnule căpitan, răspunse Rindow. Ce-ar fi să mergem

înainte de-a lungul coastei şi să debarcăm într-un loc singuratec? Eu cu douăzeci de marinari îi voi înconjura atunci pe sălbateci dinspre uscat, în vreme ce d-ta vei putea face acelaşi lucru dinspre apă. O granată cu gaze n-ar strica în cazul acesta.

— Ai dreptate, dragă Rindow. A… ce să fie acolo? Ia te uită…. De după prima limbă pământ vine iar o pirogă, cu un alb în ea. Repede, trebuie să-ntoarcem şi să ieşim la suprafaţă, poate izbutim să punem mâna pe alb. Nu ştim dacă e Tommy sau conducătorul sălbatecilor.

Submarinul făcu un viraj scurt şi în acelaşi timp se înălţă încet. Petre stătea lângă capacul turnului, pe care-l deschise repede când „Dox"-ul atinse oglinda apei. În mai puţin de o clipă fu pe punte şi alergă spre prora vasului.

Sălbatecii observară abia acum submarinul şi scoţând strigăte de spaimă, vâsliră spre ţărm. Dar „Dox"-ul fu mai repede şi în curând vârful lui atinse piroga. Petre se aplecă peste înhăţându-l pe alb, îl trase sus. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Sălbatecii fură atât de îngroziţi încât nu se gândiră să se împotrivească, ci goniră cat mai repede spre ţărm. Şi acolo se iviseră sălbaticii care începură să agite armele, ţipând de zor. Căpitanul Farrow făcu un viraj şi porni spre larg. Se bucura ca pusese mana atât de repede pe albul acesta, căci îşi dădu seama îndată că nu putea fi căpetenia sălbatecilor deoarece omul răsuflă uşurat când Farrow îl întrebă:

— Cine eşti domnule şi ce vor sălbatecii de d-ta?

— Eu sunt timonierul „Hellenei" şi am fost luat prizonier împreună cu căpitanul meu acum două zile, când sălbatecii au atacat vasul nostru de comerţ. Vroiau să ne târască în lagărul lor să ne mănânce.

— Nu ştii cumva dacă domnul căpitan al vostru mai trăieşte? Întrebă Farrow.

— Da, trăieşte; nu e nici un ceas de când l-am văzut şi i-am vorbit. Eu mă numesc John Classen şi căpitanul meu e Tommy Watson.

— Ştiu asta, domnule Classen, răspunse Farrow. — Am întâlnit vasul dv., în drum şi am luat pe bord pe fratele căpitanului vostru, care este grav rănit. Unde se află acum sălbatecii. Nu cumva pe peninsula aia de colo?

— Nu, acolo se află acum numai bărcile. Cei mai mulţi sălbateci au pornit în insulă luând cu ei şi pe căpitanul meu. Eu urma să vin cu ultimii sălbateci. Printre ei se află şi un alb, un francez, care vroia să-l libereze pe căpitan şi

pe mine, în schimbul unei mari sume de răscumpărare. Sălbatecii n-au putut jefui de tot vasul nostru, căci în golf se ivi un distrugător, care nu văzu însă vasul. Părăsiră cu piroagele lor „Helena” noastră şi se înapoiară la ascunzători.

A doua zi, când vrură să-şi desăvârşească fapta vasul nu se mai vedea, căci fusese mânat de valuri. Sălbatecii erau înfuriaţi şi-l învinovăţiră pe alb de faptul că se aleseseră cu o pradă atât de mică. Acesta însă, trebuie să aibă putere mare asupra băştinaşilor, căci se răsti la ei şi-i făcu să amuţească. Se mulţumiră să-i arunce doar priviri de furie.

— Ştii cel puţin încotro au apucat sălbatecii aceştia, domnule Classen?

— Da, căci am luat bine seama.

— Ne-ai putea călăuzi când vom pătrunde în pădure?

— Numai atâta cât ştiu şi eu. Iertaţi-mi întrebarea, am cumva cinstea să mă aflu în faţa căpitanului Farrow?

— Da, eu sunt, răspunse comandantul „Dox”-ului, râzând. Dar cum m-ai recunoscut, domnule Classen?

— Văd că mă aflu pe un submarin german şi apoi… uniformele.

— Ai dreptate. Uniformele astea ne-au dat de gol de multe ori. Voi pune să ni se facă altele. Acum haidem sub punte, căci trebuie să-ţi fie tare foame şi cred că o să te bucuri să-l vezi pe fratele căpitanului d-tale. Toţi ceilalţi camarazi ai d-tale au fost ucişi.

— Ce, toţi sunt morţi? strigă timonierul. Nu… asta nu se poate, ar fi îngrozitor!

— Din nefericire aşa este, am văzut-o cu ochi noştri, domnule Classen. Acum, trebuie să ne grăbim, ca să nu-i lăsăm pe sălbateci să ne-o ia prea mult înainte.

În sala echipajului se dădu de mâncare timonierului salvat, care înfulecă cu o lăcomie de lup. În vremea asta căpitanul află de la Bertram că rănitul dormea liniştit.

Farrow ţinu sfat cu toţi oamenii şi erau de părere să se pornească imediat în urmărirea sălbatecilor. Se traseră la sorţi oamenii care aveau să ia parte la expediţie.

Căpitanul, George, Rindow, Petre cincisprezece marinari urmau să pornească, fiindcă după spusele timonierului Classen sălbaticii erau în număr de numai treizeci.

Repede se făcură pregătirile şi după o jumătate de ceas căpitanul, Rindow şi câţiva marinari se aflau la ţărmul limbii de pământ, pe care o cercetară temeinic. În vremea

asta, însă, bărcile cu George şi oamenii care rămaseră cu el vâsliră în susul apei.

Luaseră înţelegere să-şi dea de veste prin două împuşcături la caz de primejdie; în felul acesta îşi puteau sări în ajutor unul altuia.

Pentru George, pătrunderea în lăuntrul Noii-Guinee era o adevărată plăcere. El cu Petre, Kard şi încă un marinar se aflau în prima barcă, în vreme ce a doua îi urma la o mică distantă.

Spre seară, cu puţin înainte de a se lăsa întunerecul, îşi făcură tabăra pe un banc de nisip. Păsări şi lilieci mari, care răspândeau în jurul lor un miros pătrunzător de mosc, îşi începură viaţa de noapte. Liliecii zburau în roiuri dese, încât George şi Petre aproape că îi puteau prinde cu mâna. Camarazii stăteau în jurul unui foc mic, prăjind peştii pe care Kard îi pescuise.

Deodată tresăriră speriaţi. O larmă grozava se stârni brusc şi din pădure se iviră sălbateci bine înarmaţi care, agitând arcuri şi suliţi, veneau în goană spre ei.

George trase îndată revolverul şi vru să-l îndrepte asupra sălbatecilor din primul rând, dar văzu cu uimire că aceştia îşi aşezară armele la pământ şi se apropiau, răcnind.

La distanţă mica de cei doi camarazi, ei se opriră şi începură să vorbească într-o limba pe care nici George, nici Petre n-o pricepură. Tânărul îşi zise însă că asta ar fi un fel de salut, se ridică şi începu şi el să îndruge ceva într-o păsărească cum îi venea la gură, râzând necontenit în acelaşi timp. Sălbatecii păreau să se bucure mult, se aşezară jos, făcând cerc în jurul albilor şi acum începu o pălăvrăgeală în toată regula, după moravurile papuaşe. Cu timpul George izbuti să se înţeleagă într-atâta cu oameni aceştia, încât îşi dădu seamă că ei îi invitau în tabăra lor.

Tânărul se codea însă, deoarece nu prea avea încredere în prietenia asta neaşteptată. Încercă prin semne, să le dea de înţeles că se află în căutarea unui prieten, care ar fi fost răpit de alţi sălbateci. Mai marele băştinaşilor stătea să chibzuiască puţin, apoi ridică deodată braţul şi arătă în direcţia unde trebuia să fi mers prin pădure căpitanul Farrow, ca să caute lagărul celorlalţi sălbateci. Omul dădu de înţeles că acolo putea fi găsit cu siguranţă „prietenul “, dar că el, sălbatecul, n-are nimic de-a face cu ceilalţi.

Mai prin semne, mai prin vorbe, George izbuti să afle în cele din urmă pe ce drum să apuce ca s-ajungă în lagărul

acestor sălbateci. Trebuia să meargă pe apă până la amiază, apoi să coboare pe ţărmul stâng. Acolo va da de lagăr.

Sălbatecul „prieten” îi mai dădu ceilalţi sunt foarte fioroşi şi-l sfătui să fie cu mare băgare de seamă.

În vremea asta se lăsase noaptea şi George puse să se stingă focul. Sălbatecii îşi luară rămas-bun de la camarazi şi dispărură în pădure.

— Eu mă şi pregătisem pentru o luptă înverşunata, domnule George, zise Petre. N-aş fi crezut că sălbatecii ăştia să fie atât de paşnici.

— Cu siguranţă că se temeau de armele noastre, răspunse George. Cred însă că e mai bine să punem două sentinele pentru timpul nopţii.

— Ai dreptate – încuviinţă Uriaşul – apoi mai cred că locuiesc şi alte triburi aici în pădure.

Sentinelele fură trase la sorţi la repezeală. George cu Petre îşi păstrară pentru ei ultima veghe.

Dar noaptea trecu în deplină linişte şi când răsări soarele, camarazii se îmbarcară iar în bărci şi porniră mai departe.

Pe la amiază dădură din nou peste un banc de nisip şi George hotărî să debarce, pentru a încerca să pătrundă în pădurea seculară. Zadarnic caută însă un loc potrivit pentru debarcare, căci pădurea era atât de deasă încât era cu neputinţă să intri în ea. Şi cu toate asta „prietenul” sau, canibalul, susţinuse că se putea pătrunde pe aici, pe ţărmul stâng.

— Să mai mergem o bucata în susul apei, domnule George, propuse Petre. Sălbatecii ăştia or fi socotind timpul de mers după pirogile lor repezi, pe câtă vreme noi am mers mai încet. E de ajuns să înaintăm dea lungul ţărmului şi să-l observăm cu băgare de seama ca să găsim locul pe care-l crezuse sălbatecul.

George găsi bună propunerea. La deportare de doi metri de ţărm o luară înainte, fără să bănuiască ce primejdie îi aştepta.

Fluviul făcea o cotitură şi când trecură de ea, văzură în faţa lor, la vreo zece metri, un alt banc de nisip, pe care însă mişunau crocodilii. Oare bancul acesta îl crezuse sălbatecul? Atunci trebuiau să treacă peste el, ceea ce nu era deloc uşor.

Cele două bărci opriră una lângă alta. Petre propuse să coboare chiar aici şi să ducă bărcile în jurul bancului de

nisip. Ţărmul era atât de îngust încât trebuiau să meargă mai mult în apă.

În cele din urmă George îşi dădu seama că asta era singura posibilitate pentru a putea înainta. Orândui, deci, ca barca a doua să fie dusă mai întâi în jurul bancului de către cei patru marinari, în vreme ce el cu Petre şi Kard va sta de veghe cu armele pregătite, ca nu cumva crocodilii să-i atace.

După ce vor fi ocolit cu bine bancul de nisip şi vor fi pus barca la adăpost, se vor înapoia ca s-o aducă şi pe cealaltă, deoarece George şi Petre trebuiau să aibă mâinile libere, pentru apărare.

Celor patru marinari le cam bătea inima când trecură prin apropierea crocodililor. Aceştia însă nici nu se puteau mişca pe uscat, deoarece nu erau în elementul lor; răsuflând uşuraţi marinarii ajunseră la locul unde putură lăsa iar barca pe apa.

Se apropiară repede ca s-o aducă şi pe cealaltă şi ajunseseră cu bine şi de data asta la locul ales. Rămaseră însă îngroziţi când văzură ca barca nu mai era la ţărm, ci pe apă. Un curent uşor o mâna dea dreptul spre bancul unde mişunau crocodilii.

III.
ÎN MÂINILE CANIBALILOR.

GEORGE PORUNCI MARINARILOR să lase repede pe apă a doua barcă. Vroia să-ncerce ca împreună cu Kard şi Petre s-ajungă cealaltă luntre.

Într-o clipă se îmbarcă împreună cu camarazii săi. Uriaşul apucă vâslele şi barca porni ca o săgeată. Dar George îşi dădu seamă că n-o va putea ajunge pe cealaltă înainte de a trece pe lângă banc şi îşi şi pregăti revolverul, ca să nu lase timp crocodililor să-i atace.

Când fură numai la trei metri de cealaltă barcă, aceasta şi atinsese bancul de nisip. Cu prilejul acesta lovi coada unui crocodil care se întoarse imediat şi se repezi la barcă. Înainte de a-şi da drumul în apă, izbi cu coada atât de tare în barcă, încât aceasta era cât p-aci să se răstoarne.

Ceilalţi crocodili, tulburaţi din liniştea lor, se lăsară şi ei în apă şi într-o clipă George şi camarazii săi se văzură împresuraţi de reptile.

Cu toată primejdia în care se aflau, Petre apropiă barca lor de cealaltă şi George sări repede într-însa. Apucă vâsla

şi încercă să aducă la adăpost a doua barcă.

Crocodilii nu prea vedeau cu ochi buni treaba asta, căci deodată se văzu şi el înconjurat de o mulţime de reptile şi, hotărându-se repede, trase revolverul, ţinti spre ochiul celei mai apropiate dihănii şi trase.

Se vede că nimerise bine, căci capul dispăru imediat. Începu sub apă o luptă înverşunată şi primejdioasă. Ceilalţi crocodili se năpustiseră asupra celui rănit şi începură să-l sfâşie şi păstră liniştea. Petre îşi şi adusese barca la adăpost şi aştepta la oarecare depărtare pentru ca la nevoie să poată sări în ajutorul iubitului sau stăpân. Kard stătea şi el cu carabina pregătita. Din câteva lovituri de lopată, George izbuti să iasă din zona primejdioasă şi fu în curând lângă Petre care mâna şi el barca spre ţărm. Când ajunseră la acesta după câteva minute, văzură pe camarazii lor stând cu carabinele în mână.

— Lucrul ar fi putut deveni primejdios, domnule George – zise Kard – numai de n-ar fi auzit sălbatecii împuşcăturile.

— Ba eu cred că le-au auzit, Kard, dar acum nu mă mai tem de ei. Avem granate cu gaze şi ne vom pregăti o primire călduroasă dacă se vor ivi aici. Să pornim cu băgare de seamă mai departe; crocodilii par să se fi astâmpărat şi cred că nu se vor apropia prea mult de mal. Din clipă ne putem aştepta să dăm de poteca ce duce la lagărul sălbatecilor.

După câteva minute pluteau iar pe apa.

— Domnule George, văd colo o scobitură – zise deodată Petre – desigur că vom putea intra într-însa. Să debarcăm aici unde putem ascunde mai bine bărcile.

George încuviinţă. Deoarece nu îmbucaseră nimic la prânz, avea de gând să facă un mic popas înainte de a intra în pădure.

Lăsară să treacă o jumătate de ceas, apoi porniră iar la drum. George cu Petre şi Kard o luară înainte. Poteca ce ducea din partea asta în pădure devenea adesea atât de îngusta încât trebuiau să păşească unul în urma celuilalt. Mergeau aproape de o oră, când George zări deodată o umbră întunecată. Sub copacii, deşi lumina era atât de slabă încât tânărul nu-şi putu da seama îndată despre ce e vorba. Ca să se încredinţeze, alergă înainte cu sărituri mari şi dispăru după o cotitură, înainte ca Petre şi Kard să-l poată urma.

Umbra pierise. George rămase locului, încordându-şi auzul, când se simţi deodată înhămat şi târât în desiş. O mână îl strângea de beregată şi nu putu scoate nici măcar un singur strigăt. Fu dus de acolo în pas alergător.

Strânsoarea din jurul gâtului îi tăiase respiraţia şi în cele din urmă îşi pierdu cunoştinţa. Când se trezi după un ceas, se văzu legat, într-o colibă mică. Lângă el stătea un alb, care-l privea, zâmbind.

— Ei, domnule, te-ai trezit? întrebă el în franţuzeşte.

George nu răspunse imediat şi, privind cu mirare la omul din faţa sa, întrebă:

— Unde mă aflu şi cine eşti d-ta?

— Te afli în mâinile mele, domnule şi dacă nu vei face ceea ce îţi voi porunci eu, vei sluji de hrană canibalilor de pe aici. Numele meu e Raoul Valbre. Înainte vreme făceam şi eu negoţ cu sălbatecii aceştia, dar în cele din urmă mi-am dat seama că te poţi îmbogăţi mai repede şi pe altă cale. Eşti în stare să plăteşti o sumă de răscumpărare?

— Depinde cât ceri, răspunse George, care nu-şi pierdu o clipă cumpătul.

Dacă la sălbaticii ăştia se afla şi un alb, putea nădăjdui că nu va servi ca friptură. Afară de asta, camarazii şi tatăl său erau pe drum încoace şi vor izbuti ei să-l elibereze în curând. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, francezul zise:

— Să nu te bizui pe camarazii dumitale, domnule; pe doi din ei i-am şi prins, iar ceilalţi au alergat înapoi la ţărm şi vor încerca, desigur, să treacă singuri bancul de nisip. De mult te-am pandit eu; am observat cum trăgeai cu sânge rece în crocodili şi trebuie să mărturisesc că ţi-am admirat curajul. Ţi-o spun asta, căci pe un potrivnic curajos se cuvine să-l respecţi.

— Cu atât mai mult se cuvine să dispreţuieşti pe unul viclean, răspunse George, zâmbind. D-ta, n-ai prea dat dovadă de curaj, aşa cum ai procedat.

— Cum vrei s-o iei şi… chestie de afaceri, domnule, zise francezul. Dar să ne-ntoarcem la chestia noastră. Ce zici, e mult dacă cer o mie de lire sterline de persoană, drept preţ de răscumpărare? De sigur că d-ta eşti conducătorul şi nu mă îndoiesc că vei fi bucuros că cer atât de puţin. Unul din camarazii d-tale ar putea aduce banii. Dacă până într-un timp anumit nu se întoarce, atunci… va trebui să te predau oamenilor mei, care se vor bucura mult de chilipirul ăsta.

— Atâţia bani n-am; poate c-o laşi mai ieftin, zise George. Să zicem… 1500 de lire pentru toţi.

— Îmi pare rău, domnule, dar vezi d-ta, cheltuielile sunt şi ele mari. Trebuie să fac daruri sălbaticilor, pe care le capătă de la mine fără să-mi dea nimic în schimb. De aceea am şi atâta putere asupra lor. Aşadar trei mii de lire. Ai timp un ceas. Daca nu-mi dai răspuns pana atunci, nu mai stau de vorba.

— În cazul acesta nici nu mai e nevoie să s-aşteptăm să treacă ceasul acesta… văd ca trebuie să primesc condiţiile d-tale. Dar cum să facem? La mine n-am nici un ban şi un sol ar avea nevoie de prea mult timp pană să se înapoieze, căci ar trebui să meargă până la Singapore unde am cunoscuţi.

Francezul râse batjocoritor.

— Mă crezi pesemne prea prost, dumneata – zise el apoi – îţi închipui că n-am ghicit eu de mult cine eşti? Ştiu cine e tatăl d-tale şi că e căutat de ani de zile de Puterile aliate. E de ajuns să trimiţi o scrisoare tatălui d-tale, care se află în golful Papua şi să-i ceri să trimită banii, domnule… George Farrow..

Tânărul chibzui. Vrea să zică francezul nici nu bănuia că tatăl său se afla pe drum încoace. De aceea răspunse cu o nevinovăţie prefăcuta:

— Bine, domnule, voi scrie scrisoarea şi sunt sigur că tata îţi va trimite banii. Cine îmi garantează, însă, că-mi vei da drumul pe urmă?

— Nu-s atât de prost încât să te dau pradă canibalilor, după asta. Dimpotrivă, nădăjduiesc că-mi vei mai face o vizită în curând, căci trei mii de lire se topesc repede.

— Atunci dă-mi hârtie şi cerneală şi voi scrie scrisoarea întocmai după cum îmi vei dicta. Pe cine vrei să trimiţi la tatăl meu?

— Nu pe camaradul cel mare, ci pe cel mic, domnule Farrow. Dar mai cer o mie de lire pentru omul alb pe care tatăl d-tale i-a luat oamenilor mei. Să nu crezi că mă las cu păgubit de aşa ceva.

George râse în sinea lui. De sigur ca tatăl tău se şi afla pe aproape, poate că şi pusese mana pe santinele şi supraveghea de la distanţa lagărul. Francezul aduse hârtie şi un stilou şi dezlegă mâinile lui George. Cu revolverul îndreptat spre tânăr, ceru acestuia să scrie scrisoarea. Dădu mulţumit din cap când George o semnă, apoi îl legă iarăşi.

— Solul n-are nevoie să ia drumul pe apa – zise el după aceea – unul din oamenii mei îl poate duce la ţărm prin pădure. În felul acesta se înapoiază mai curând. Aştept trei ore şi dacă în răstimpul acesta nu primesc banii, ştii ce urmează…

George zâmbi. Deodată îi veni o idee.

— Domnule Valbre – zise el – mai ai un prizonier aici, pe Mister Tommy Watson, pe care-l căutăm. Nu s-ar putea ca tata să-l răscumpere şi pe el, ca să ne înapoiem apoi cu toţii?

— Asta nu merge, domnule Farrow. Pe Watson acesta a trebuit să-l predau sălbaticilor, altminteri n-ar mai fi ascultat de mine.

Peste un sfert de ceas se ivi Kard în coliba si-l privi cu tristeţe pe George. Dar tânărul îi zâmbi şi atunci marinarul înţelese ca situaţia nu e atât de gravă.

— Am căzut în mâinile unui… şantajist, Kard, zise George, liniştit, în faţa francezului, care surâse doar la aceste cuvinte. Da o fuga pana la tata, în golful Papua şi predă-i scrisoarea asta. Dacă tata va întreprinde ceva ca să mă libereze, voi fi ucis îndată. Să trimită imediat banii, apoi voi fi în curând la el. Vei fi însoţit de un sălbatec, care nu se va atinge de tine. Grăbeşte-te, căci aş vrea să fiu liberat mai repede.

Kard îi făgădui să facă tot ce-i va sta în putinţă şi ieşi din colibă. George ştia că bravul camarad nu-l va căuta pe căpitan în golf, ci în pădurea de acolo.

Tânărul încercă să-şi slăbească legăturile, prin răsucirea mâinilor. Nu prea nădăjduia să izbutească, dar deodată băgă de seamă că legăturile se slăbiseră într-adevăr. Se vede că francezul nu prea fusese atent la ce face când îl legase a doua oară, astfel că George putu, după câtva timp, să-şi mişte liber mâinile.

Dar la ce-i folosea asta deocamdată? Afară, în faţa colibei se aflau vreo treizeci de sălbateci, care l-ar înhăţa imediat ce-ar încerca să fugă din colibă. Trebuia să recurgă la un vicleşug, aducându-l poate pe francez în puterea sa.

Îşi liberă repede şi picioarele, dar aşeză funiile aşa fel ca să pară că mai e legat Şi mâinile le aduse la spate şi aşteptă înapoierea francezului.

Ceas după ceas trecu fără să se petreacă ceva. Deodată se lăsă întunerec şi George îşi zise că sosise, momentul să lucreze, căci se aştepta să vie în curând cineva să-i aducă mâncarea.

Cu băgare de seamă tânărul se ridică în capul oaselor şi încercă s-arunce o privire în luminişul în care se afla tabăra sălbatecilor. Afară ardea acum un foc şi el putu zări lămurit vreo treizeci de sălbateci care stăteau în jurul acestuia şi mâncau.

Colibele se aflau la marginea luminişului şi dacă izbutea să fugă prin peretele din spate, s-ar afla îndată în pădure. Dat fiind că aceste colibe erau construite din rămurele subţiri, George izbuti în scurt timp să-şi facă o ieşire prin care îşi vara capul cu băgare de seama.

În partea asta care dădea în pădure era întuneric şi nimeni nu-l va vedea când va părăsi. Fără să stea mult la gânduri se strecura cu totul prin deschizătură şi peste câteva clipe dispăru în pădure.

Era însă atât de deasă încât cu greu izbuti să înainteze. Dacă sălbatecii ar observa fuga lui, cu siguranţă că l-ar prinde imediat. Pătrunsese vreo douăzeci de metri în pădure, când îi veni deodată o idee bună. Trebuia să se înapoieze şi să se urce într-un copac din apropierea lagărului sălbatecilor; acolo desigur ca nu vor da peste el atât de repede.

Se-ntoarse imediat şi-i văzu pe canibali stând tot în jurul focului şi mâncând. George îşi alese un copac înalt şi des şi se urcă într-unsul fără multă greutate. Sus îşi găsi un loc bun, de unde putea cuprinde cu privirea lagărul, fără ca el însuşi să poată fi zărit.

Timp de o jumătate de ceas nu-şi clinti privirea de la lagăr, când, deodată, se ivi din pădure francezul şi dădu câteva porunci sălbaticilor. Imediat se ridicară doi oameni, luară ceva mâncare şi dispărură într-o colibă ce se afla pe partea cealaltă a luminişului. Acolo se afla, probabil, alt prizonier şi George îşi propuse să-l libereze şi pe acesta, după ce se vor fi liniştit, în urma descoperirii sale. Francezul nu se aşezase lângă foc şi în faţa unei colibe unde lua şi el cina. După câtva timp veniră înapoi sălbatecii care duseseră de mâncare celuilalt prizonier, luară alte merinde şi… se îndrepta spre coliba unde stătuse George.

Abia intrară înăuntru, ca tânărul auzi doua strigăte puternice. Sălbatecii se iviseră iar în luminiş şi răcniră câteva cuvinte la francez care sări în sus speriat.

Se stârni o gălăgie de nedescris în lagăr. Sălbatecii răcneau care mai de care şi glasul aspru al francezului

izbuti cu greu să-i potolească. Se duse el însuşi în colibă, dar după câteva clipe se înapoia şi dădu noii porunci.

Şase sălbateci puseră mâna pe arme şi luând-o prin spatele colibei lui George, dădură buzna în pădure.

Francezul era foarte agitat. Se răstea la sălbateci, părând că le face imputări aspre. Într-un rând intra în coliba celuilalt prizonier şi când ieşi afară puse două santinele în faţa ei.

George îl admira pe acest om care ţinea pe sălbateci în puterea lui şi făceau tot ce le poruncea el. Dar agitaţia francezului spori când sălbatecii care pătrunseseră în pădure se înapoiară fără nici un rezultat. Scoase revolverul şi-i ameninţă cu el, încât oamenii se înapoiară în pădure, după ce căpătaseră, probabil, porunca să nu se întoarcă fără prizonier.

Trecu aproape un ceas până ce sălbatecii şi albul să se mai liniştească puţin. Se mai scurse încă un ceas, fără ca, totuşi, oamenii trimişi în cercetare să se înapoieze.

Atunci George se hotărî să facă o încercare de eliberare. Coborî încet din copac, cu ochii mereu aţintiţi la sălbatecii din luminiş. Aceştia micşoraseră focul, aşa fel că rariştea era slab luminată. Îndărătul colibelor, pe marginea luminişului, George se furişa mai departe. Curând ajunse la coliba unde se afla cel de-al doilea prizonier. Paznicii mai stăteau acolo, făcând rondul ca să împiedice o fugă a celui închis.

George se ascunse în pădure, în spatele colibei. Vroia s-aştepte până se ivea momentul potrivit.

După un sfert de ceas văzu un sălbatec făcând ocolul colibei. Se opri îndărătul ei şi cercetă cu băgare de seamă, apoi se înapoia mulţumit la camaradul său. Fulgerător, George se furişă atunci în dosul colibei şi încercă să facă acolo o gaură, destul de mare, prin care să poată pătrunde înăuntru.

În cele din urmă izbuti. Fără să stea pe gânduri pătrunse înăuntru şi pipai în juru-i; se izbi de un trup şi deoarece nu-l putea vedea, întrebă în şoaptă:

— Cine e aici? Răspunde încetişor, am să te liberez.

Tânărul se aştepta să fi dat de căpitanul Tommy Watson, dar cu atât mai mare fu bucuria lui când auzi glasul cunoscut al lui Petre.

— D-ta eşti, domnule George? Slava Domnului că ai venit – începusem să ma tem ca de data asta ni s-a înfundat. Uite aici mâinile mele. Probabil că n-ai cuţit şi va

trebui să te chinuieşti să desfaci nodurile. Trebuie să ne grăbim, căci paznicii ocolesc coliba din zece în zece minute.

— Ştiu, Petre, răspunse tânărul, în vreme ce lucra de zor să deznoade funiile.

În cele din urmă izbuti să dezlege mâinile Uriaşului şi acesta începu să-şi dezlege singur picioarele. În câteva clipe fu gata şi cei doi camarazi se furişară cu băgare de seama afară din coliba.

Când se depărtară cu vreo câţiva metri de ea, Petre spuse în şoapta stăpânului său:

— Domnule George, mi-a venit o idee buna: ce-ar fi să ne furişăm la coliba francezului, care sta şi aşteaptă întoarcerea sălbatecilor? Într-una din colibe se află, de sigur, armele noastre care ne-ar fi de mare folos acum, mai ales granatele de gaze.

— O putem face, Petre, dar ne punem pielea în joc dacă ne prinde francezul. Totuşi să-ncercăm, căci fără arme nu putem face nimic în pădurea asta.

Ocoliră ca nişte umbre lagărul şi după câtva timp ajunseră la coliba francezului. Petre se puse pe lucru să facă o deschizătură în spatele ei, ceea ce şi izbuti în scurt timp. În vremea asta George îl observase în taină pe Francez, care stătea pe gânduri, parând că nu bagă de seamă nimic.

Petre şi dispăruse în colibă, unde urma să caute armele. Deodată francezul se ridică şi privirea că vrea să intre în coliba sa. George nu-l mai putu preveni pe Uriaş, aşa că se pregăti de fuga. Francezul intră în colibă, dar George aştepta în zadar s-audă vreun strigăt de alarmă.

I se păru, totuşi că aude zgomotul unei lupte scurte, dar nu putea să vie în ajutorul camaradului sau, căci trebuia să nu-i scape din ochi pe ceilalţi sălbateci.

Într-un târziu auzi glasul slab al lui Petre, care-şi vara capul prin peretele din spatele colibei.

— Aici, domnule George, sunt armele dumitale şi granatele cu gaze. L-am cam atins pe francez, încât şi-a pierdut cunoştinţa. Ce facem cu el.

— Nu-l putem lua cu noi, Petre, căci trebuie să-i facem nevătămători mai întâi pe ceilalţi sălbateci. Ce-ar fi fost să le trimitem aici câteva granate cu gaze?

— Minunat, domnule George! le vom zvârli amândoi în acelaşi timp. Dumneata să porţi de grija s-o arunci aşa încât să fie atinşi şi paznicii care stau mai deoparte.

Pregătiră îndată două granate, pe care le şi aruncară, fără ca cei ce dormeau lângă foc să bage de seamă.

Minunatele arme făcură explozie şi cei doi camarazi alergară îndată spre pădure, unde puteau aştepta jumătatea de ceas până se vor împrăştia gazele.

IV.
DISPARIŢIA CĂPITANULUI FARROW.

STATURĂ PESTE JUMĂTATE DE CEAS în pădure, înainte de a se înapoia în lagăr. Acolo îi aştepta o mica surpriza şi anume: cei şase sălbateci trimişi în cercetare se înapoiaseră în vremea asta şi păşind în tufiş căzură şi ei ameţiţi la pământ.

George râse şi îi zise lui Petre:

— Mai bine de cum s-a întâmplat nici nu ne-am fi dorit. Aproape toţi sălbaticii sunt acum scoşi din lupta şi numai însoţitorul lui Kard ne mai lipseşte. Pana şi pe francez îl avem în puterea noastră. Abia rostise aceste cuvinte, ca dinspre luminiş se auziră doua împuşcături. Gloanţele zburară la câţiva milimetri doar de capetelor celor doi camarazi care se aruncară îndată la pământ şi îşi traseră revolverele. Apoi se retraseră încetişor spre pădure, unde se putură ridica iar.

— Ce să fi fost asta, Petre? întreba George, mirat.

— Poate că Francezul s-a trezit şi s-a putut libera, domnule George, răspunse Uriaşul. Ia să cercetăm în coliba lui.

— Ar fi păcat să se fi întâmplat aşa, Petre, De sigur că el o fi fost, căci sălbatecii n-au arme de foc.

Ajunseră repede la colibă şi se încredinţară că francezul ştersese într-adevăr putina. Funiile cu care fusese legat zăceau la pământ.

— Atunci nu ne putem arăta în luminiş, Petre, căci va trage în noi imediat, îşi dădu cu părerea tânărul.

— Cu toate astea să încercăm să-l prindem din nou, domnule George. Singur n-are ce face omul acesta în pădure.

— Cu siguranţă că mai cunoaşte alţi sălbateci cu care s-o fi împrietenit. Gândeşte-te numai la dispărutul căpitan Watson, care nu se află aici, ceea ce înseamnă că a fost răpit de alţii. Noi am pornit doar să-l căutăm pe el şi până acum n-am făcut decât să-i ameţim pe aceşti sălbateci.

Abia acum începe de fapt aventura noastră Şi e păcat că nu sunt şi camarazii noştri aici.

— Mai bine să ne furişăm înspre spre ţărm şi să-i căutăm, răspunse Petre. Aici tot nu putem începe nimic până nu se luminează de ziuă. Ma mir numai ca tatăl d-tale n-a sosit încă.

— Şi eu ma mir, Petre, ba sunt chiar îngrijorat de soarta lui.

— Vom afla îndată cum stau lucrurile, domnule George. Să nu ne mai pierdem vremea pe aici, ci să ne furişăm spre ţărm, poate că tot sunt prin apropiere camarazii noştri.

George găsi bună propunerea asta. Mai dădură târcoale odată lagărului, apoi dispărură pe poteca îngustă care trebuia să duca la fluviu. Fără să se gândească la vreo primejdie, mergeau cu grabă înainte şi după două ceasuri ajunseseră la ţărm. Dar nu văzură nici urma de camarazi.

Bancul de nisip nu era ocupat deocamdată de crocodili şi George păşi pe el ca şi privească de acolo în josul fluviului. De aici, putea vedea totul destul de bine, de oarece luna lumina ca luna lumina la fel ca ziua.

Petre rămăsese pe ţărm şi chibzuia ce-ar fi putut întreprinde fără ajutorul camarazilor. Deodată fu trezit din gândurile sale, de un zgomot. În tufiş se mişcase ceva şi când îşi trase revolverul şi se dădu cu câţiva paşi îndărăt, auzi spre marea-i bucurie, un glas cunoscut:

— E Petre Uriaşul, zău aşa!

Şi imediat auziră foşnete în tufiş şi camarazii săi se iviră deodată în faţa lui.

George se apropia şi el în graba şi-i saluta plin de bucurie. Acum lucrurile se schimbau căci şapte oameni bine înarmaţi puteau întreprinde ceva împotriva acestor sălbateci.

— Dar unde aţi fost atâta timp? întreba George. De sigur ca v-au căutat şi pe voi sălbaticii?

— Da, domnule George – răspunse unul din marinari – am fugit întâi cu bărcile, dar în timpul nopţii ne-am înapoiat şi acum doua ceasuri am debarcat iar pe mal.

— Minunat, făcu George. Ia să mâncăm acum omeneşte băieţi! Apoi ne vom furişa înapoi în tufiş şi la lumina zilei vom încerca să punem mana pe albul acela.

Marinarii primiră cu entuziasm. Dar interesându-se de soarta căpitanului lor şi aflând ca acesta nu se ivise în lagărul sălbaticilor, fura cuprinşi de teama să nu i se întâmplat ceva.

După un ceas porniră iar la drum. Ajunseră cu bine în lagăr, văzură pe sălbaticii zăcând în jurul focului stins acum, apoi se împrăştiară de jur-împrejurul luminişului, la distante egale, ca să aştepte ivirea zorilor.

În cele din urma se lumina de ziua. George începu să cerceteze cu amănunţime împrejurările lagărului. De aici mai pornea spre partea cealaltă numai o poteca pe care desigur o luase Kard cu însoţitorul lui ca să ajungă în golful Papua.

Altminteri pădurea era de nepătruns şi ei trebuiră să se hotărască să apuce tot pe poteca asta.

Străbătură o bucata buna fără să dea de vreun sălbatec. George mergea iar în frunte cu Petre, când deodată ajunseseră la o răscruce a potecii şi Uriaşul, cercetând cu luare-aminte terenul, fu de părere ca Farrow înaintase până aici cu oamenii săi, apoi pornise pe poteca alăturată.

Răsuflară cu toţii uşuraţi când acum văzură lămurit ca Farrow nu putuse veni în lagărul sălbaticilor pentru ca greşise drumul. Vrură să meargă mai departe şi George coti pe poteca alăturată, când Petre îl trase repede înapoi.

Tânărul îl privi mirat, dar uriaşul arata spre poteca lăturalnică şi zise:

— Am văzut pierind fulgerător în tufiş o umbra, domnule George, trebuie să fi fost un sălbatec care ne aşteaptă desigur pe noi, să înaintam toţi odată şi să tragem fără şovăiala daca ne ameninţa ceva.

— Nu cumva te-ai înşelat, Petre? întreba George.

— Am văzut lămurit cum te vad şi ma vezi. E pitit colo, la stânga în tufiş. Poate ca e şi pe acolo o poteca latura şi o fi anunţat şi pe ceilalţi despre ivirea noastră.

— Dar nici nu putem rămâne locului, Petre răspunse tânărul, nerăbdător. Dacă ştii cu hotărâre ca s-a pitit acolo atunci n-aveam de ce ne teme şi trebuie numai să fim cu băgare de seama când s-o ivi din tufiş.

— Nici nu mi-a trecut prin minte să stăm locului, domnule George, ci am vrut, doar să-ţi împărtăşesc descoperirea făcută. Te rog să nu porneşti singur mai departe, altminteri dăm iar de vreun bucluc.

George rase de îngrijorarea camaradului sau şi-i ceru să rămână alături de el. Dar abia puseră piciorul pe poteca aceea că se şi ivi un om dintre tufe şi alerga între ei. Braţele ridicate ale camarazilor se lăsară iar în jos când îl zăriră pe individ şi Petre striga vesel?

— Tu eşti Kard? Dar de ce Dumnezeu te ascunzi de noi?

— Credeam ca sunt sălbatecii, răspunse timonierul. Îmi pare bine ca ai venit domnule George, căci trebuie să-ţi dau o veste trista: tatăl dumneavoastră cu oamenii săi au căzut în mâinile sălbaticilor. Pe doi i-a împuşcat, dar erau prea mulţi aşa ca ai noştri au fost învinşi. Şi francezul e acum acolo şi probabil el vrea să scoată o sumă mare de răscumpărare.

George se speria auzind vestea asta. Chibzui o clipă, apoi îl întrebă pe Kard cum izbutise să se libereze.

— A fost uşor de tot, domnule George, răspunse timonierul. Francezul a mers cu noi până pe poteca asta, unde mai dădu câteva porunci sălbatecului care urma să mă însoţească. Apoi se întoarse şi dispăru iar în pădure. Eu cu sălbatecul merserăm în tăcere mai departe; aşteptai câteva minute, apoi îi dădui o lovitura de box, care-l culcă la pământ, unde rămase în nesimţire, Domnul căpitan ne sfătuise să luăm multe funii cu noi şi cu una din ele îl legai pe sălbatec şi-i mai pusei şi un căluş în gură. Încercai apoi pe întuneric să mă înapoiez în lagăr, dar ajunsei acolo tocmai după ce aţi fugit dv., domnule George. Fui nevoit să mă retrag iar, deoarece sălbatecii cercetau şi poteca asta de aici. Stăm ascuns la încrucişarea asta de poteci şi am aşteptat. După câtva timp auzii pe cineva venind şi văzui cu spaimă că era francezul, care dispăru în grabă pe poteca asta lăturalnică. Fireşte că m-am luat după el şi după un ceas ajunsei la un al doilea lagăr de sălbateci, unde francezul fu întâmpinat cu bucurie de ei. Văzui pe urmă că sălbatecii luaseră prizonieri pe tatăl dv. cu oamenii lui şi asta m-a hotărât să mă întorc repede ca să vă înştiinţez, sau să aduc ajutoare de pe submarin.

— Atunci ştiu cel puţin că-l vom găsi cu siguranţă pe tata, zise George. Probabil că va trebui să ne folosim de granatele cu gaze şi chiar daca prizonierii vor adormi, încă n-ar fi nimic. N-avem încotro, mai bine ca tata să doarmă douăzeci şi patru de ceasuri, decât să rămână în mâinile canibalilor.

— Să nădăjduim că acum, în timpul zilei sălbaticii n-au pus nici un praznic, zise Petre – francezul le-o fi spus desigur – ca am fugit şi i-am făcut nevătămători pe ceilalţi; poate că vor porni, chiar, pe urmele noastre.

— La asta mă gândeam şi eu, Petre, dar acum nu mai avem timp de pierdut. Liberarea căpitanului Watson pare să fie mai grea decât ne închipuiam noi.

— Dar până deseară trebuie să terminăm totul – adăugă uriaşul – altminteri se trezesc ceilalţi sălbateci şi vom fi nevoiţi să luptăm pe două fronturi.

Tânărul tremura de manie. Trebuia să încerce totul ca să-i elibereze pe camarazi şi să dea de urma lui Tommy Watson.

Porni în fruntea micii sale trupe mai departe. Merseră aproape doua ceasuri fără să dea de vreun sălbatec.

Când ajunseră aproape de o cotitura a potecii, auziră deodată răcnete de furie şi imediat văzură venind de după cotitura o droaie de sălbateci alergând în sărituri mari. Aveau în mâini securi ciudate pe care le fluturau ameninţător înspre camarazi.

— Scoateţi granatele de mână, porunci George.

El însuşi luase una în mana şi o aruncase la picioarele primului sălbatec care-i ieşi înainte. Petre la rândul lui arunca alta care căzu şi exploda lângă cotitura care o făcea poteca.

Camarazii se dădură repede înapoi ca să nu fie şi ei ameţiţi de gaze. Sălbaticii se opriră brusc din fuga şi căzură la pământ. Cei din urma se prăbuşiră peste acestelalţi ameţiţi şi ei.

— Să speram ca ăştia au fost toţi din tabără, zise Petre, aşa ca ne rămâne s-aşteptăm doar jumătate de ceas ca să-i eliberam pe prizonieri.

— Mai sunt şi alţii în lagăr, zise Kard, care-l vizitase în timpul nopţii. Mă tem să nu le facă vreun rău prizonierilor ca să se răzbune. Francezul e doar cu ei.

Aştepta în tăcere. George privea mereu la ceas, pana în cele din urma trecu jumătate de ceas.

Porniră la drum şi după ce trecu de cotitura potecii unde zăceau leşinaţi sălbaticii, zăriră la oarecare distanta un luminiş şi Kard zise ca acolo era lagărul. George, urmat de Petre o lua la goana, având în mana stânga revolverul, iar în dreapta o granata cu gaze. Păşi cel dintâi în luminiş, dar fu tras imediat înapoi de Petre, care-l ajunse din urma. Patru săgeţi zburară deasupra capetelor lor, apoi imediat detuna o împuşcătură de revolver.

Nehotărât, tânărul se uita la Petre, dar când alte câteva săgeţi mai şuieră în aer, fu cuprins de furie. Cu o smucitura se desprinse de Petre şi dădu buzna în luminiş. Uriaşul se văzu nevoit să-l urmeze imediat, căci cu toată primejdia, nu-l putea lăsa singur pe tânărul sau stăpân. În partea de fund a luminişului stăteau cinci sălbateci care tocmai îşi

încordau arcurile. Când George făcu o mişcare cu mana, ei lăsară jos arcurile şi săgeţile şi dispărură în pădure. Numai francezul mai stătea acolo şi vru să ridice revolverul, dar George fu mai repede ca el. Trase de doua ori, omul scoase o înjurătură, scapă arma din mana… Şi se făcu nevăzut în desiş.

Marinarii din urma alergară îndată într-acolo după alb, dar ei nu putură să intre atât de repede în pădure. Se mulţumiră să se aşeze la pândă ca să preîntâmpine alte atacuri. În vremea asta George cerceta colibele şi Petre auzi o exclamaţie de bucurie. Împrăştiaţi prin coliba se aflau camarazii, teferi şi nevătămaţi. Tânărul îl elibera pe tatăl sau şi lăsa în seama lui Petre să-i dezlege pe ceilalţi. Farrow îşi îmbrăţişă fiul şi-i istorisi pe scurt cum fuseseră luaţi prizonieri.

— Dar căpitanul Watson nu e aici? întreba George.

— Pana acum nu l-am văzut, răspunse Farrow.

— Trebuie să-l urmărim pe francezul asta, tată, cu ciuda. În faţa noastră mai avem cinci sălbateci de care nu trebuie să ne temem. Desigur ca Francezul ştie unde se afla Watson.

— Aşa cred şi eu, George, dar va fi cu neputinţa să-l urmărim căci ştie el să se descurce pe aici mai bine decât mine. Noi vom fi nevoiţi să ne croim un drum, în vreme ce el cunoaşte toate locurile unde se poate strecura din tufiş. Lucrul cel mai bun ar fi să rămânem aici peste noapte şi apoi să-i luam la cercetări pe sălbaticii din celalalt lagăr care ne vor destăinui unde se afla căpitanul, daca îi vom ameninţa cu moartea.

— Asta ar însemna o prea mare pierdere de timp – răspunse George – şi apoi vom avea împotriva noastră toţi sălbaticii. Eu cu Petre îl voi urmări pe ticălosul acela şi cred că voi da de el. Ah ce s-o fi întâmplat? Îl văd pe Kard râzând ca un nebun.

Viteazul timonier se apropie de căpitanul sau şi-i vesti ca izbutise să mai prindă un sălbatec, pe care-l vor aduce camarazii săi. Se împotrivise vajnic, dar pumnii marinarilor i-au venit de hac.

Dinspre marginea luminişului veneau trei marinari târând după ei un sălbatec. Fu dus îndată în faţa căpitanului Farrow, care încerca să se înţeleagă cu el prin semne şi îl ceru să îi arate unde se află prizonierul alb, pe care voiau să îl mănânce.

La început sălbatecul nu pricepu, dar când Farrow îi puse revolverul în piept, păru să-nţeleagă. Prin semne arătă că albul cu pricina nu sosise încă şi că francezul îi făgăduise numai că-l va aduce, dacă totul se va sfârşi pe placul lui. De aceea şi ascultară toţi de sfatul lui toţi căci altminteri şi-ar fi pierdut „friptura".

— Asta nu e cu putinţă – zise timonierul Classen – căci eu l-am văzut pe căpitanul meu când ne aflam în golful Papua.

Farrow îl întreba prin semne pe sălbatec şi afla ca francezul îl dusese în alta parte pe căpitanul Watson când se ivise submarinul. Trebuia să aibă o ascunzătoare în munţi.

— Să ne înapoiem cat mai repede, zise căpitanul care începu să priceapă cum stau lucrurile.

Daca ne grăbim ajungem la coasta mai repede decât francezul deoarece ne putem folosi de o potecă netedă, care nu prezintă nici o piedecă, pe când el trebuie să-şi croiască cu greu drumul. În golf se află bărcile sălbatecilor de care se va folosi de sigur, ca s-ajungă la ascunzătoarea lui. Sunt încredinţat că sălbatecul acesta ne-a spus adevărul.

Camarazii îmbucară ceva în grabă şi porniră la drum. George vroia să se folosească de bărci, deoarece pe apă puteau ajunge la coasta mai repede ca prin pădure.

Porniră în fuga şi se despărţiră la răscrucea potecii. Farrow apuca drumul spre coasta, în vreme ce fiul lui apuca pe cel ce ducea la al doilea lagăr, ca s-ajungă la malul fluviului.

V.
UN PĂIANJEN OMENESC.

GEORGE CU OAMENII SAI AJUNSERĂ cu bine la bărci şi peste puţin timp se şi aflau pe apa. Vâsliră de zor şi pana să se înnopteze, străbătură jumătate din drum. La ivirea zorilor se aflau la gura fluviului şi vâsliră îndată spre limba de pământ.

Timonierul Plundow care luase comanda „Dox"-ului văzu venind bărcile camarazilor săi şi ieşi imediat la suprafaţă. Revederea dintre doctorul Bertram şi George fu cat se poate de călduroasă. Rănitul nu prea avusese friguri,

în schimb întrebase mereu de fratele sau. Doctorul nu vroia încă să anunţe înapoierea camarazilor. Tânărul povesti repede ce întâmpinaseră în drum şi încheie cu speranţa ca va izbuti poate acum să pună mana pe francez.

— N-ar avea nici un rost, George – zise doctorul Bertram – sau crezi cumva ca omul acela îţi va spune unde l-a ascuns pe căpitanul Watson?

George recunoscu că doctorul are dreptate şi hotărî să-i urmeze sfatul, rămânând pe submarin până se va ivi şi tatăl său.

— E mai bine să nu ne arătam aici – adăugă doctorul – când va veni tatăl tău ne afundam iar şi ne aşezăm la pândă sub apa. Francezul se va folosi, de sigur, de o barca a sălbatecilor, ca s-ajungă la ascunzătoarea lui. Prin periscop îl putem supraveghea şi vom şti încotro o ia.

— Ideea e bună, doctore şi cred că şi tata o va încuviinţa.

După câteva minute „Dox”-ul se afla la patru metri adâncime, pe fundul golfului.

Pe la amiaza se ivi căpitanul Farrow cu oamenii săi. Rindow dădu îndată semnalul de ridicare la suprafaţa. În curând fură toţi pe bord şi George împărtăşi căpitanului planul doctorului. Farrow îl încuviinţa imediat.

Rindow lua iar comanda submarinului şi făcea cu schimbul cu George la periscop ca să ţie sub ochi malul.

După două ceasuri se ivi francezul pe ţărm şi cercetă cu atenţiune întinsul apei. Văzând ca totul e liniştit, dispăru pe limba de pământ, dar după câteva minute se ivi cu o piroga care o lasă în apa. Porni dea lungul coastei spre munţi. Rindow îl urmări încetişor cu submarinul. Se apropiau tot mai mult de munţi şi după un drum de trei ceasuri francezul ajunsese la locul unde se dăduse atacul asupra „Helenei”. Rindow şi George trebuiau să fie acum cu mare băgare de seama, căci ticălosul putea coborî pe uscat din clipa în clipa. Căpitanul Farrow venise şi el în cabina de observaţie şi lua parte la urmărirea francezului.

Stânci înalte şi colţuroase se înălţau din apa; căpitanul socotea ca individul nu va putea să debarce acum, îl văzu vâslind spre ţărm… şi dispărând printre stânci.

— Acolo trebuie să fie o intrare îngusta, zise el primului ofiţer. Francezul tocmai a dispărut. Ne putem apropia fără grija de mal şi să ne ridicam la suprafaţă, căci acum ştiu unde să-l căutăm.

Rindow aruncă o privire prin periscop şi dădu comanda pentru sporirea vitezei. Ajunse curând la mal şi ieşi la suprafaţă.

După propunerea căpitanului se lăsă pe apă o barca de aluminium, în cere luară loc Farrow, Rindow, George şi Petre. Barca se-ndrepta spre locul unde dispăruse aceea a francezului şi când ajunseră, George, care stătea în faţa, zise:

— Tată, drept în faţa noastră e un canal îngust pe cere nu-l poţi recunoaşte din depărtare. E atât de strâmt încât abia putem trece printr-însul.

Era o crăpătură de stâncă, care se adâncea mult înlăuntrul muntelui. Fără să şovăie, căpitanul îndrumă barca într-acolo. Merseră tot înainte şi ajunseseră aproape de capăt când George care îşi îndreptase ochii în sus, exclama:

— Petre, repede înainte, altfel suntem pierduţi! Ticălosul vrea să ne bombardeze cu bolovani… ne-a descoperit!

Uriaşul vâsli din răsputeri de câteva ori. Dar îndată se şi auzi un plescăit puternic în apa, îndărătul bărcii: un bloc enorm fusese rostogolit de sus. Toţi traseră îndată revolverele şi aşteptară să se ivească iar ticălosul.

Dar acesta nu se mai arata. George începu să se îndoiască ca ar fi fost adevărat francezul sau altcineva.

— Trebuie să se mai aţie cineva pe aici, zise Farrow – altminteri prizonierul ar muri de foame. Presupun ca francezul nici n-o fi ajuns încă sus, căci a intrat în canal cu puţin înaintea noastră.

— Se poate, domnule căpitan, răspunse Rindow. Acolo se sfârşeşte canalul… Acum îl vom vedea cu siguranţă pe francez.

Barca intra tocmai într-un cazan de stanca, în fundul căruia era un platou, pe care se afla piroga. Fără să stea pe gânduri, Farrow porni într-acolo şi George sări cel dintâi pe platou. Privind cu băgare de seama în juru-i, el apuca la stânga şi în curând dispăru din faţa celorlalţi.

Când Petre văzu asta fu cuprins de o teama nelămurită. Priponi repede barca de stanca şi sări şi el jos. O lua înaintea căpitanului şi a lui Rindow şi dispăru de asemeni pe după cea mai apropiata stâncă.

Striga în gura mare numele iubitului sau stăpân, dar nu primi nici un răspuns. La capătul platoului văzu doar o

poteca îngusta, urcând, îşi zise ca George nu se putuse sui încă pe ea. Ramase pe loc şi aşteptă sosirea căpitanului.

Cercetară încăodată platoul, dar nicăieri nu găsiră vreo crăpătura sau vreo peştera cât de mică.

— Atunci să ştiţi ca numai în apa ar putea să fi căzut, îşi dădu cu părerea Rindow. Când văzu însă chipul speriat al căpitanului, adaugă:

— Nu, nu, asta nu se poate căci ar fi trebuit să vedem tulburându-se apa.

— E drept ca aşa s-a şi întâmplat, domnule căpitan, zise Petre – dar nu ca şi cum s-ar fi luptat cineva să iasă la suprafaţă. S-ar părea ca ar fi căzut ceva la fund care nu s-a mai mişcat în apa.

— Staţi, mi-a venit o idee! exclama deodată Rindow. Petre, ia-ţi lampa de buzunar, leag-o cu o funie şi las-o în adâncime în locul unde ai văzut apa tulburându-se.

Uriaşul făcu întocmai. Apa era adâncă de cel mult trei metri şi cei de sus puteau vedea lămurit fundul. Cât despre George, nici urma. Dar când Farrow vru să reînceapă cercetările, Rindow îl opri spunându-i:

— Ştiu unde se afla fiul d-tale, d-le căpitan. În stânca asta se găseşte desigur o peşteră subpământeană a cărei intrare se afla aici, sub apa. Ca s-ajungem la George trebuie să ne afundăm şi să străbatem iute un tunel. Nu se poate să fie altfel. Am văzut bine intrarea tunelului, când Petre a lăsat lampa în apa. La început căpitanul nici n-a vrut să creadă, văzând însă că Uriaşul se şi pregăteşte să intre în apă, îi strânse mâna şi zise.

— Petre, dacă mi-l aduci pe fiul meu, îţi voi fi recunoscător toată viaţa.

Uriaşul zâmbi pe sub mustaţa, sări repede în apă, se afunda şi se trezi în faţa tunelului. Era lung numai de un metru şi credinciosul camarad îl străbătu îndată, ieşind pe partea cealaltă. Când se ivi la suprafaţă, însă, o împuşcătură detuna înaintea lui şi glonţul plescăi în apă lângă el. Uriaşul vru să se afunde iar, când văzu în semiobscuritatea peşterii ivindu-se o a doua făptura, care dădu un brânci celei dintâi. Aceasta căzu în apă, aproape de tot de Petre. Uriaşul o înhaţă imediat şi o împinse în jos.

— Petre, e francezul, nu-l cruţa deloc, căci a vrut să mă ţie aici prizonier şi să mă dea apoi hrană sălbatecilor. M-a smuls de pe platou şi m-a târât repede prin tunel.

Petre îl afundă pe ticălos, dar acesta se împotrivea din răsputeri, astfel că Uriaşul se văzu silit să-l ameţească cu

un pumn. Deoarece apa în peşteră era adâncă doar de vreun metru, Petre putu să-l ridice în sus pe leşinat, dându-l în primire lui George, care-l legă imediat. Apoi, se săltă şi el pe platforma care ocolea de jur-împrejur peştera.

În fundul acesteia cei doi camarazi găsiră un culcuş, merinde şi muniţii. Dar de căpitanul Watson nici urmă.

— Să ieşim de aici, domnule George, căci domnul căpitan o fi îngrijorat. Pe francez – acest „păianjen" omenesc – îl lăsam aici. De fugit nu poate fugi, ci doar să cadă în apă când s-o mişca.

Cei doi camarazi părăsiri peştera prin tunel şi în curând fură alături de căpitan a cărui bucurie era de nedescris. Partea grea a întreprinderii venea însă abia acum: trebuia să urce pe munte şi să pună mâna pe tovarăşul francezului, care desigur că-l păzea acolo pe căpitanul Watson. De data asta porni Petre în frunte, urmat de căpitan, George şi Rindow.

Poteca urca tot mai sus şi deodată detuna o împuşcătură, iar glonţul trecu la un deget numai de capul Uriaşului. Aproape în aceeaşi clipa acesta trase revolverul şi păşi liniştit mai departe. Atunci se ivi în faţa lui o făptura, îndreptând o armă asupra lui. Petre fu însă mai iute de mana, ridică revolverul, glonţul porni şi individul căzu din înălţime, plescăind în apa de picioarele lor.

— L-am lovit în cap, zise Uriaşul nepăsător.

Tot urcând poteca şi ajungând la partea care dădea înspre mare, văzură deodată în faţa lor o peştera încăpătoare. Petre intra repede intr-unsa şi peste câteva clipe aduse afară un om legat de mâini şi de picioare şi cu un calus în gura. Era căpitanul Tommy Watson.

Fu dezlegat repede şi răsufla uşurat când Farrow îi spuse ca îl caută de mult timp. Apoi îi povesti ca se întâmplase.

— Nu credeam să mai ies de aici, zise căpitanul Watson. Francezul ala e un ticălos care merita de o mie de ori moartea. Ar trebui tras pe roata.

— E prizonierul nostru domnule căpitan. Îl poţi lua ca să-l predai autorităţilor, răspunse Farrow.

Porniră încet înapoi pe poteca, Watson fiind sprijinit de Petre. Când ajunseseră la platou, căpitanul Farrow făcu un semn Uriaşului să-l aducă pe prizonier. Dar când intra în peştera văzu cu spaima ca Francezul dispăruse… zăcea pe fundul apei aşa legat cum fusese. Se înecase. Uriaşul se înapoie şi povesti ce se întâmplase în peştera.

— A avut o moarte prea uşoară domnilor, spuse căpitanul Watson. Nici nu ştiţi prin ce am trecut eu şi alţii ca mine înainte de a fi daţi pe mana sălbaticilor. Ajunseră cu bine la submarin unde fura întâmpinaţi cu bucurie. După câteva minute numai, minunatul „Dox" se puse în mişcare, îndreptându-se spre strâmtoarea Torres. Mare fu bucuria celor doi fraţi când se revăzură; nu mai ştiau cum să mulţumească lui Farrow pentru ajutorul dat.

Submarinul ajunse pe coastele Australiei şi deoarece rana lui Jack Watson nu era atât de grava cum părea la început, căpitanul Farrow debarcă pe cei doi fraţi în apropierea unui oraş mare. Despărţire fu cât se poate de călduroasă şi camarazi de pe „Dox" se puteau mândri cu încă o faptă bună, pe lângă atâtea altele.

Sfârşitul volumului: **CORABIA MORŢII.**

În numărul următor:

PUNGUŢA FERMECATĂ.

---

[1]
Luntre lunguiaţă făcută dintr-un trunchi scobit.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 33